

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 224/07-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť V. Z., K., a spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpených advokátkou Mgr. M. D., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚJP 468/10-2003, postupom Okresnej prokuratúry B. v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 378/03, postupom Krajskej prokuratúry v B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kpt 424/03 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. IV/1 GPt 714/03-50 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Z. a spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 8. júna 2004 doručené podanie V. Z., K. (ďalej len „sťažovateľ“), a spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou Mgr. M. D., K., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť podľa Článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“

proti porušovaniu práva podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na konanie bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“. Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru B., Úradu justičnej a kriminálnej polície (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚJP 468/10-2003, postupom Okresnej prokuratúry B. (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 378/03, postupom Krajskej prokuratúry v B. (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kpt 424/03 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. IV/1 GPt 714/03-50.

Sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že okresné riaditeľstvo v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚJP 468/10-2003 v rozpore s § 1 Trestného poriadku (v rozpore s účelom zákona o trestnom konaní) nevykonaním efektívnych úkonov, ktoré by zabránili páchaniu ďalšej trestnej činnosti a vzniku škody, a tým, že svojím postupom v konaní nezamedzilo v rozpore s § 1 Trestného zákona trestnej činnosti, porušilo ich základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby sa vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v ich prítomnosti, aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa tvrdenia sťažovateľov okresná prokuratúra svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 378/03 v rozpore s § 157 ods. 2 Trestného poriadku tým, že neuložila vyšetrovateľovi vykonať úkony, ktoré by zabránili páchaniu ďalšej trestnej činnosti organizovanou skupinou a vzniku škody, a tým, že jej postup v konaní v rozpore s § 1 Trestného poriadku nezamedzil trestnej činnosti, porušila základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby sa vec sťažovateľov verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v ich prítomnosti, aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajská prokuratúra podľa názoru sťažovateľov v konaní vedenom pod č. k. 2 KPt 424/03-45 nekontrolovala činnosť podriadenej okresnej prokuratúry v zmysle § 42 ods. 2 písm. b) zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), keď jej nedala pokyn pri jej pochybeniach, v dôsledku ktorých dochádzalo k zjavnému porušovaniu zákona v konaní, a tým aj k zjavnému porušovaniu § 1 Trestného poriadku. Krajská prokuratúra tým porušila základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v ich prítomnosti a aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Generálna prokuratúra svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 Gpt 714/03, v ktorom mala prostredníctvom prokurátora svojho trestného odboru vo veci zabezpečovať zvýšený dozor a dohliadať na činnosť podriadeného prokurátora, podľa sťažovateľa tým, že prokurátor generálnej prokuratúry nedal podriadenej prokuratúre pokyn, pričom v dôsledku pochybenia podriadených prokuratúr dochádzalo k zjavnému porušovaniu zákona, ktoré si vyžadovalo okamžitý zásah, a tým aj k porušovaniu § 1 Trestného poriadku, porušila základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby sa ich vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v ich prítomnosti, aby sa mohli vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uviedol, že 23. apríla 2003 podal generálnej prokuratúre trestné oznámenie, v ktorom o. i. uviedol, že 2. apríla 2003 sa do reštaurácie A dostavilo niekoľko osôb, ktoré od neho požadovali zaplatenie sumy 200 000 Sk za to, že bol prepustený zo zadržania a oni musia zaplatiť právnikovi. Sťažovateľ bol zadržaný, pretože mu neznáma osoba umiestnila do kuchyne a motorového vozidla jeho otca trhavinu. V prípade, ak by sťažovateľ túto sumu nemal, uvedené osoby tvrdili, že mu zaplatia 1 200 000 Sk za reštauráciu. Sťažovateľ následne kontaktoval advokáta, ktorý ho obhajoval v jeho trestnej veci. Advokát mu oznámil, že osobám nemá platiť, nie je im nič dlžný a má kontaktovať políciu. Uvedené osoby 8. apríla 2003 reštauráciu A. obsadili a začali ju

prevádzkovať. Kontaktovali náčelníka letiska a snažili sa, aby priestory reštaurácie boli prenajaté im, a nie sťažovateľovi. Jedna z uvedených osôb sa sťažovateľovi telefonicky vyhrážala, pretože neudelil plnú moc osobe, ktorá mala sťažovateľa zastupovať pri prevode jeho obchodného podielu.

Sťažovateľ a jeho právna zástupkyňa sa 4. júna 2003 snažili na okresnom riaditeľstve zistiť, aké neodkladné úkony boli vo veci vykonané. Vedúci oddelenia oznámil právnej zástupkyňi, že podľa jeho názoru niet súvislosti medzi prípadom, v ktorom bol sťažovateľ obvinený, a prípadom, v ktorom vystupuje ako poškodený. Podľa názoru sťažovateľa orgány činné v trestnom konaní nevykonali medzi podaním trestného oznámenia a jeho návštevou v Bratislave žiadny úkon, ktorým by zabránili organizovanej skupine pokračovať v páchaní trestnej činnosti v reštaurácii A.

Trestné stíhanie začala okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 378/03-2 z 25. júna 2003 až dva mesiace po podaní trestného oznámenia. Ani po začatí trestného stíhania neboli podľa názoru sťažovateľov využité inštitúty Trestného poriadku ako odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností (§ 88 Trestného poriadku), agent (§ 88b Trestného poriadku), vstup do iných priestorov alebo na pozemok (§ 83c Trestného poriadku), alebo sledovanie osôb a vecí (§ 88d Trestného poriadku) za účelom zistenia páchatel'ov trestnej činnosti a zabránenia páchania ďalšej trestnej činnosti.

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti porovnávajú postup orgánov činných v trestnom konaní v namietanej veci s postupom v ďalších dvoch trestných veciach. V reštaurácii A. bola v mesiaci júl 2003 zaistená organizovaná skupina v súvislosti s trestným činom hrubého nátlaku vyšetrovaným úradom pre obzvlášť závažnú trestnú činnosť v B. V tomto konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: SJP-29/OZTČ-BB-2003 vyšetrovateľ využil inštitúty Trestného poriadku, a pri zaistení tejto skupiny boli taktiež využité prostriedky operatívno-pátracej činnosti podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov. Napokon sťažovateľ na porovnanie uvádza trestné konanie vedené okresným riaditeľstvom, v ktorom bol stíhaný ako obvinený pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania spolupáchatel'stvom podľa § 185 ods. 2 písm. b)

Trestného zákona preto, že v reštaurácii A. bola 20. marca 2003 zaistená výbušnina. Okresné riaditeľstvo veľmi rýchlo a účinne využilo všetky vhodné inštitúty. Operatívno-pátracou činnosťou pracovníkov špeciálneho tímu bola 20. marca 2003 získaná informácia o skupine osôb, ktorá sa zaoberá nedovoleným obchodovaním s výbušninou Danubit, a už v ten istý deň námestníčka okresnej prokuratúry vydala uznesenie o začatí trestného stíhania sp. zn. ČVS: OÚJP-262/10-2003, a zároveň v ten istý deň bol sťažovateľ v tejto veci zadržaný ako podozrivý.

V namietanej veci, v ktorej sťažovateľ vystupuje ako poškodený, vyšetrovateľ ani raz nevypočul hlavného podozrivého a odmietal vykonať ohliadku miesta činu. Sťažovateľ z dôvodu tejto nečinnosti a tiež z dôvodu, že vyšetrovateľ roztrhal zápisnicu o jeho výsluchu, podal 21. novembra 2003 sťažnosť Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“). Riaditeľ úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave uvedenú sťažnosť vyhodnotil ako nepodstatnú a časť sťažnosti odstúpil okresnej prokuratúre. Námestníčka okresnej prokuratúry vybavila sťažnosť listom, v ktorom o. i. uviedla, že vyšetrovateľ pri postupe v žiadnom smere nepochybil, lebo je vecou vyšetrovateľa, aký postup pri vyšetrovaní jednotlivých prípadov zvolí a poradie úkonov závisí od jeho taktiky. V danom prípade teda nie je na mieste vyšetrovateľovi vytýkať, prečo doposiaľ nevypočul hlavného podozrivého.

Keďže hlavný podozrivý nebol vypočutý, vyšetrovateľ nemohol vzniesť obvinenie, a preto nemohol ani spojiť konanie vo veci, ktorá je predmetom ústavnej sťažnosti, s trestnou vecou sp. zn. ČVS: SJP-29/OZTČ-BB-2003.

Sťažovatelia podali 20. januára 2004 opätovne sťažnosť ministerstvu vnútra. V sťažnosti namietali postup riaditeľa, ktorý v odpovedi na ich pôvodnú sťažnosť neuviedol, podľa ktorého ustanovenia Trestného poriadku postupoval vyšetrovateľ, keď roztrhal zápisnicu o výsluchu sťažovateľa. Odbor kontroly Policajného zboru odpovedal listom, v ktorom uviedol, že zápisnica z 5. júna 2003 bola z originálu spisového materiálu vyňatá a následne založená do konceptu vyšetrovacieho spisu. Podľa sťažovateľov sa zápisnica o výsluchu svedka vyhotovuje vo viacerých vyhotoveniach, a preto mal odbor

kontroly prešetriť aj skutočnosť, či vyšetrovateľ predsa len jeden rovnopis pred sťažovateľom nemohol roztrhať.

Sťažovateľ uvádza, že na okresnom riaditeľstve sa v konaniach, ktoré sa ho týkajú, vyskytli neštandardné postupy nakladania so spisovým materiálom. Podľa jeho názoru je to prejavom podozrivej snahy orgánov činných v trestnom konaní smerujúcej k nepreukázaniu súvislosti medzi trestným činom, z ktorého je sťažovateľ obvinený, a trestným činom, pri ktorom vystupuje ako poškodený.

Sťažovateľka podala 19. apríla 2004 generálnej prokuratúre podnet podľa § 31 zákona o prokuratúre na preskúmanie postupu námestníčky okresnej prokuratúry a prokurátora generálnej prokuratúry, ktorý mal vykonávať v namietanej veci dozor. V podnete sťažovateľka poukázala na § 157 ods. 2 a § 1 Trestného poriadku a na nesprávny postup pri vyšetrowaní. Krajská prokuratúra vybavila podnet listom, v ktorom uviedla, že dozorujúca prokurátorka vykonáva dozor aktívne, v súlade s Trestným poriadkom, a ani v postupe vyšetrovateľa nezistila žiadne nedostatky. Generálna prokuratúra vybavila podnet taktiež listom, v ktorom uviedla, že úlohou generálnej prokuratúry nie je nahrádzať činnosť vecne a miestne príslušných prokuratúr a postup prokurátora generálnej prokuratúry bol v súlade s právnymi predpismi. Generálna prokuratúra dáva striktné pokyny, len v prípade, ak dochádza k zjavnému porušeniu zákona, ktorý si vyžaduje okamžitý zásah. Podľa názoru sťažovateľov však skutočnosť, že aj niekoľko mesiacov po podaní trestného oznámenia dochádzalo k páchaniu trestnej činnosti organizovanou skupinou v reštaurácii A., si vyžadovala takýto okamžitý zásah.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že každá odpoveď na jeho sťažnosti je preňho psychickou ujmom, pretože sa v nich uvádza, že vyšetrovateľ postupuje plynulo a bez zbytočných prieťahov. Vyšetrovateľ pritom nevypočul hlavného podozrivého a nezabránil vzniku veľkej škody. Taktiku vyšetrovateľa považuje sťažovateľ za výslovne nevhodnú, pretože nevypočutí hlavného podozrivého, keď jeho nevypočutie spôsobí procesnú prekážku spojenia namietanej veci s inou trestnou vecou hlavného podozrivého, smeruje k mareniu vyšetrowania.

Sťažovateľka sa pokúsila zabrániť páchaniu trestnej činnosti v reštaurácii aj návrhom na vypratanie nehnuteľnosti proti hlavnému podozrivému spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Aj v tejto veci podala ústavnému súdu návrh, ktorým namieta porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov.

V tom čase vlastník nebytových priestorov, v ktorých sa nachádza aj reštaurácia A., prenajal tieto priestory aj inej spoločnosti. Sťažovateľ v sťažnosti podrobne uvádza škody, ktoré mu vznikli v súvislosti s obsadením prevádzkárne.

Prenajíateľ priestorov reštaurácie A. oznámil 13. decembra 2003 okresnému riaditeľstvu, že neznámy páchatel' poškodil na prenajatých priestoroch bránu a zadné vchodové dvere. Sťažovateľ uvádza, že mu nie je zrejmé, prečo v tomto prípade bola vykonaná ohliadka miesta činu na rozdiel od namietaného konania. Sťažovateľ na požiadanie podal 21. januára 2004 okresnému riaditeľstvu opätovne trestné oznámenie, pretože z reštaurácie A. bol odcudzený prenajatý kávovar. Aj v tomto prípade bola výjazdovou skupinou vykonaná ohliadka miesta činu. Napokon sťažovateľ zistil, že z reštaurácie bolo odcudzené aj výčapné zariadenie patriace pivovaru. Trestné oznámenie podal okresnému riaditeľstvu 27. apríla 2004. Aj v tomto prípade bola vykonaná ohliadka miesta činu a boli zaistené stopy.

Sťažovatelia uvádzajú, že v dôsledku nečinnosti označených orgánov činných v trestnom konaní došlo k poškodeniu dobrého obchodného mena sťažovateľky, ktorá musela ukončiť pracovné pomery so svojimi zamestnancami a ukončiť zmluvné vzťahy s niektorými odberateľmi. Sťažovateľ sa dostal do hmotnej núdze.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovatelia predkladajú dôkazy, ktoré preukazujú, že pod obchodným menom sťažovateľky vykonávali obchodnú činnosť členovia organizovanej skupiny.

V závere sťažnosti predostierajú úvahy o dôvodoch nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní.

Po prerokovaní veci sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vydal takýto nález:

„1. Základné právo sťažovateľa spoločnosti A., s. r. o. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo na prejednanie jeho záležitostí v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného riaditeľstva PZ v B. Úradu justičnej a kriminálnej polície B. v konaní vedenom pod ČVS: OÚJP 486/10-2003, postupom Okresnej prokuratúry B. v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 378/03, postupom Krajskej prokuratúry B. v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kpt 424/03 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 714/03-50 porušené bolo.

2. Okresnému riaditeľstvu PZ v B. Okresnému úradu justičnej a kriminálnej polície B. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚJP- 486/10-2003 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Okresnej prokuratúre B. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 378/03 konala bez zbytočných prietáhov.

4. Krajskej prokuratúre B. prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 KPt 424/03 konala bez zbytočných prietáhov.

5. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 714/03 konala bez zbytočných prietáhov.

6. Sťažovateľovi v 1. rade V. Z. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000.000,- Sk (slovom dvadsaťmiliónov slovenských korún), ktoré sú sťažovateľovi v 1. rade V. Z. povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne porušovateľ v 1. rade Okresné riaditeľstvo PZ v B., Okresný úrad justičnej a kriminálnej polície B., porušovateľ v 2. rade Okresná prokuratúra B., porušovateľ v 3. rade Krajská prokuratúra B. a porušovateľ v 4. rade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

7. Sťažovateľovi v 2. rade spoločnosti A., s. r. o. sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20.000.000,- Sk (slovom dvadsaťmiliónov slovenských korún), ktoré sú sťažovateľovi v 2. rade spoločnosti A., s. r. o. povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť porušovateľ v 1. rade Okresné riaditeľstvo PZ v B., Okresný úrad justičnej a kriminálnej polície B., porušovateľ v 2. rade Okresná prokuratúra B., porušovateľ v 3. rade Krajská

prokuratúra B. a porušovateľ v 4. rade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

8. Priznáva náhradu trov konania vo výške 9.352,- Sk (za prevzatie a prípravu zastúpenia: 4.540,- Sk x 2 = 9.080,- Sk, 2 x režijný paušál 136,- Sk x 2 = 272,- Sk, spolu 9.352,- Sk).“

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietrahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

2. Sťažovateľ podal 23. apríla 2003 generálnej prokuratúre trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu. Vydaním uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 378/03-2 z 25. júna 2003 bolo začaté trestné stíhanie. Zo zápisnice o výsluchu svedka - poškodeného z 20. októbra 2003 (č. 1. 15) vyplýva, že sťažovatelia si uplatnili nárok na náhradu škody, ktorý následným podaním špecifikovali (č. 1. 22). Uznesením vyšetrovateľky okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: OÚJP 468/10-2003 z 21. marca 2005 bolo podľa § 172 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie zastavené. Sťažnosť splnomocnenkyne sťažovateľa ako poškodeného proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 378/03-84 z 12. mája 2005. Týmto sa uznesenie o zastavení trestného stíhania stalo právoplatným.

3. Sťažovatelia namietali, že v trestnom konaní, v ktorom si ako (potencionálni) poškodení uplatnili nárok na náhradu škody, bolo konaním označených orgánov činných v trestnom konaní porušené ich základné právo na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V trestnom konaní, tak ako napríklad v občianskom súdnom konaní, je potrebné vymedziť začiatok a koniec trvania pôsobenia namietaného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Počiatočným momentom v občianskom súdnom konaní je to spravidla návrh na začatie konania (§ 79 a § 80 Občianskeho súdneho poriadku), v trestnom konaní je to vznesenie obvinenia voči konkrétnej osobe za skutok naplňujúci znaky trestného činu. Až vznesenie obvinenia je tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z nej robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných prietáhov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Konečným momentom, do ktorého môže porušenie tohto práva pretrvávať, je právoplatné meritórne alebo aj nemeritórne rozhodnutie ukončujúce trestné stíhanie (napr. rozsudok alebo zastavenie trestného stíhania voči konkrétnej osobe za stíhaný skutok).

Základné právo poškodeného v trestnom konaní na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je preto uplatniteľné až po vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe (III. ÚS 109/06, I. ÚS 18/06).

Ústavný súd si k prevereniu skutočností dôležitých pre rozhodnutie o sťažnosti vyžiadal vyšetrovací spis okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: OÚJP-468/10-2003. Z jeho obsahu vyplynulo, že proti žiadnej osobe nebolo v predmetnej trestnej veci vznesené obvinenie. Keďže v trestnom konaní, v ktorom si sťažovatelia ako (potencionálni) poškodení uplatnili nárok na úhradu škody, nedošlo k vzneseniu obvinenia, konanie orgánov označených v trestnom konaní nemohlo byť v priamej súvislosti s porušením označených práv sťažovateľov.

4. Na základe uvedených skutočností ústavný súd po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

5. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia prostredníctvom namietania porušenia práva na konanie bez zbytočných priesťahov nesúhlasia s taktikou vyšetrovania trestnej veci. Nad rámec preto ústavný súd uvádza, že „pri posudzovaní postupu orgánov činných v prípravnom konaní nie je úlohou ústavného súdu nahradzovať ich činnosť a určovať, aký postup v konaní trestná vec obvineného vyžadovala. Úlohou ústavného súdu je zistiť, či konkrétny postup týchto orgánov nie je z hľadiska naplnenia práva obvineného na konanie bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený“ (III. ÚS 99/02).

6. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že faxovým podaním doručeným mu 6. júla 2006 a označeným ako „*doplnenie sťažnosti*“ žiadali sťažovatelia pripustiť zmenu pôvodného návrhu tak, že na základe porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy navrhli zrušiť uznesenia o zastavení trestného stíhania. Keďže podanie nebolo doplnené predložením originálu, ústavný súd na základe § 42 ods. 1 i. f. Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31 zákona o ústavnom súde na také podanie neprihliadol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2007